

TUSSEN HEMEL EN AARDE

Blijspel in drie bedrijven

door

W. ENGEL

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **TUSSEN HEMEL EN AARDE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **W. ENGEL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **15** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bgth ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

ADRIAAN GROEN; kunstschilder

ANGELICA GROEN; zijn vrouw

MARJOLEIN; zijn dochter

JEROEN VIS; vriend van Marjolein

THEODORA VAN ROZENBOTTEL; een klant

HELENE; haar dochter

BERTINA BIESJES; Wethouder Financiën

ARIADNE KIKKER; Wethouder Welzijn

ALI HOMMEL-PINK; Wethouder Cultuur

NEL DUNGEBOREN; Wethouder Onderwijs

KAREL SPIJKER; projectontwikkelaar

ERICA SPIJKER-LINDEMAN; zijn vrouw

FRANS KLEIN; Televisieproducent

RITA KLEIN-KAMP; zijn vrouw

JOOP SMIT; Galeriehouder

EEN VERSLAGGEVER

10 dames 5 heren + figuranten, indien gewenst.

EERSTE BEDRIJF: Een middag in de zomer

TWEEDE BEDRIJF : Enkele dagen later in de ochtend

DERDE BEDRIJF : drie weken later in de namiddag

DECOR:

Alle bedrijven spelen zich af in hetzelfde décor. Een schildersatelier in een middelgrote stad. Achter, zijn grote ramen, die uitzicht bieden op een straat met huizen. Rechts-achter een smerige, met verf besmeurde wastafel, daarnaast een smoezelige theedoek. Bezem, dweil en emmer onder de wastafel. Linksachter: een langwerpige werktafel met erop flessen en potten,verf, tubes, potten met kwasten en penselen, terpentine, vodden, rollen papier, ernaast: onafgemaakte doeken en voltooide schilderijen, lijsten, een grote spiegel en nog andere schildersbenodigdheden, zoals gebruikte paletten en dergelijke. Middenachter: een schildersezal met een bijna voltooid doek. Daarnaast hangt een vies vod. Rechts midden staat een laag podium , daarop een zitbank met kleurrijke doeken stof. Naast de bank een staande hallogeenlamp. Aan de andere kant een elektrisch kacheltje. Op de tafel een transistorradio. Links midden een toog als uitgang naar de voordeur en andere vertrekken. Linksvoor een gammele eettafel en een paar smerige stoelen. Alles maakt een rommelige indruk.

Als de zaallichten langzaam doven, horen we boogie-woogie muziek. Even later staat het atelier in een mooi zacht licht van een zomermiddag. Adriaan Groen legt de laatste hand aan een schilderij. Hij danst op het ritme en kletst de verf op het doek.

ADRIAAN: *(gebruikt zowel palet en penseel als verfpot en kwast en soms spuit hij de verf uit de tube op het doek)* Zooo, daar ga je dan! Hier nog een klets, pats boem! Hatsekidee, pets, boem, pets, pets! De oker dwars in het rood en dan pats boem, het paars erover! Kladderderats! Te, te, tjoeng, boem, te, te tjoeng boem. Prachtig, geweldig! Schitterend! Temperament, dat is je ware, pets, zo in het groen, die is raak! De hartstocht, die moet erin zitten, die moet je voelen. Verrek, waar is dat Napels-geel gebleven? Ha, hier heb ik het. Zo uit de tube. Uitknijpen die handel als een overrijpe citroen. De oerdriften zó uit je binnenste schreeuwen, uitgillen in waanzinnige barensweeën, *(danst)* boem, boem, boem, boem, trach, trach, trach, boem, boem. Je bloed kookt in smachtende honger naar uiterste bevrediging.. pets. Pets daar schiet het violet in het geel! En dan, paradoxaal, duik je de diepte in met bijna zwart: de hel, het zwarte gat! Pats, boem, boem, boem, pats, boem, boem! Dat is het geluid, het wellustige oergeluid van moeder aarde: gulzig slurpend, zuigend, gorgelend, smakkend... en dan, en dan kom je als herboren aan de oppervlakte met het lieflijke citroengeel en lichtgroen. De Pastorale van Beethoven weerklinkt. Het is volmaakt. Het is af. *(brult)* Angélica! Het is af! *(tot zich zelf)* Weer een doek af, dat geen mens nodig heeft. *(bel)* Nou, dan maar niet. Komt zeker iemand meteen dit doek kopen. Even opendoen. *(wast zijn handen)* Nou, mooi niet, dat wordt nog niet verkocht. De kunstenaar is nog te verbonden met zijn schepping. De navelstreng is nog niet doorgesneden. *(zet de muziek af. Bel)* Als het sentiment overheerst dan is de ratio ver te zoeken. Om in bakkerstermen te spreken: het brood is nog te warm om te worden gegeten. *(bel)* Ja, ja, ik kom al! *(af. Men hoort de stem van Adriaan)* Dag, dames, komt u binnen! *(Theodora van Rozenbottel en Helene op. Theodora heeft een hondje onder de arm. Theodora is 60 jaar, rijke weduwe. Hélène is nog ongetrouwd)*

THEODORA: Mijn naam is Theodora van Rozenbottel en dit is mijn dochter Hélène. En u bent de kunstschilder Adriaan Groen, als ik het wel heb?

ADRIAAN: Ja, mevrouw, u hebt het wel. U bent aan het juiste adres.

THEODORA: O gelukkig. We hebben twee maal moeten vragen om u te vinden, hè, Hélène?

HELENE: Maar gelukkig hebben we het toch gevonden, hè, moeder?

THEODORA: Aangenaam met u kennis te maken. We hebben al zoveel over u gehoord.

ADRIAAN: Ook aangenaam. Juffrouw H elene, aan mij de eer u te leren kennen. En waarmede kan ik de dames van dienst zijn?

THEODORA: Ach meneer Groen. (*barst in snikken uit*) Het is te erg! Het is werkelijk te erg. Het wordt me allemaal teveel. Het komt zo onverwacht. Het leven hangt aan een zijden draad, wat een diepe, diepe ellende! Huuuu.

ADRIAAN: Gaat u toch zitten. Hier is een stoel. Wacht, ik veeg hem even af. (*haalt een smerige lap met verfvlekken*) Ziezo, mevrouw, als we nou eens rustig gingen zitten, h e, mevrouw? (*Theodora blijft snikken*) Rustig maar. Een glaasje water? Ik heb ook wat sterkers, wilt u dat misschien?

THEODORA: O meneer, u bent te goed. Een glaasje water graag. (*Adriaan loopt naar de wastafel en maakt met een groezelige theedoek een glas schoon*) Ja, ziet u, we hebben heel onverwacht... (*snikt*)

HELENE: Kalm nou toch, moeder. Misschien valt het toch nog mee met Snotje. Ja, ziet u, Snotje is onze lieve hond. We noemen hem Snotje vanwege zijn altijd natte neus, h e Snotje? Kijk hem eens kwispelen!

ADRIAAN: Ik begrijp het helemaal.

THEODORA: De dierenarts die zei, die zei, u kunt zich niet voorstellen wat ie zei, hij zei, dat hij het anders niet gezegd zou hebben, ooh!

HELENE: Bedaar toch, moeder. Misschien komt het toch nog goed met Snotje. Hij zei, dat hij misschien Snotje moest laten inslapen vanwege een gezwel in de darmen.

THEODORA: Hij zei, hij zei, dat hij moest zeggen... ooh, huuu!

HELENE: Dat een operatie niet mogelijk was en dat hij nog maar een klein kansje had om te overleven.

THEODORA: En dat hij waarschijnlijk veel pijn zou hebben, o wat vind ik dat toch erg.

ADRIAAN: Wilt u van mij een second opinion misschien? Ik ben geen arts maar misschien helpt een flinke slok terpentine, je weet maar nooit.

THEODORA: O nee, meneer, de hemel beware me, ik vrees dat hem dat geen goed zal doen.

HELENE: Om maar met de deur in huis te vallen, ons Snotje gaat straks dood. En nu hadden wij gedacht. dat een blijvende herinnering aan ons Snotje ons zal kunnen troosten, nietwaar, moeder?

THEODORA: Ja, H el entje mijn kind. Wat kun je dat toch zo mooi zeggen. Wij zouden graag willen dat u een portret schildert van ons Snotje, zolang hij nog leeft.

HELENE: En dat hangen wij in de eetkamer.

THEODORA: Boven het dressoir, maar toch iets hoger, want eronder hangt Julius al, mijn overleden echtgenoot.

ADRIAAN: U heeft al een schilderij van uw overleden man Julius?

THEODORA: Nee, dat is een kleurenfoto met Julius erop zoals hij op het strand ligt in zijn zwembroek. En als nu Snotje boven Julius komt te hangen, dan kunnen we hem altijd blijven zien, ook als hij in het hondenparadijs is beland.

HELENE: Eerst dachten we aan een kleedje van zijn lieve velletje. Maar dat leek ons te cru. En zo leek Snotje in kleur ons veel beter.

ADRIAAN: U wilt werkelijk een schilderij van die hond?

THEODORA en HELENE: Jaaa!

ADRIAAN: Maar waarom laat u dan geen foto van hem maken, zoals van Julius op het strand?

HELENE: Dat laten we natuurlijk ook doen. Maar die komt op het nachtkastje van moeder te staan, naast haar glas met tanden. Maar een echt schilderij van Snotje, dat lijkt ons enig.

ADRIAAN: Ja, dat lijkt me enig. Echt enig lijkt me dat.

THEODORA: Ja, weet u, Snotje krijgt dan zo iets persoonlijks wat ons altijd zal blijven ontroeren. Hij krijgt bijvoorbeeld een koekje. Alleen een kunstschilder kan in de juiste nuances het glinsterende speeksel uit zijn lief bekje vastleggen. Het is het persoonlijke, de creativiteit van de kunstenaar, die de mens tot ontroering brengt. De persoonlijke noot, laat ik maar zeggen. En dat doet een foto nooit.

ADRIAAN: Nee, dat doet een foto nooit. Een foto mist gewoon de eigen inbreng, de eigen interpretatie van de schilder. Die komt dan, wat je noemt, om de hoek kijken.

HELENE: Wat komt om de hoek kijken?

ADRIAAN: Het diepe gevoelsleven, de hartstocht, het temperament, de oerdriften van de schilder komen om de hoek kijken.

THEODORA: Gossie, dat zei in het verleden Julius ook altijd, als we aan het ontbijt zaten, en hij met zijn zacht eitje bezig was.

ADRIAAN: En hoe groot moet het schilderij worden, mevrouw Van Rozenbottel?

THEODORA: Ons dressoir is ongeveer twee meter. Naar het plafond is het ook nog ongeveer tweeënhalve meter. Tweeënhalve meter min Julius zal één... Ach wat, doet u maar één meter bij twee meter, dan blijft voor Julius nog genoeg plaats. Gelukkig lag hij in het zand. Staande in het zand had heel wat problemen gegeven. Dan hadden we Snotje aan het plafond moeten hangen.

ADRIAAN: Nou, dat is me wat! Twee meter Snotje betekent, hem zowat vijf keer vergroten. Goed tegen de inbrekers, die schrikken zich een

ongeluk. Vooral met die kwijlende be...pardon: glinsterend speeksel! En moet er misschien nog iets op de achtergrond? Of op de voorgrond, dat kan natuurlijk ook.

HELENE: O ja, zijn tennisballetje natuurlijk!

THEODORA: En wat zeg je van zijn slabbetje? Zijn slabbetje is een "must". Geen Snotje zonder slabbetje.

HELENE: En dan moet hij erop staan met zijn flossie natuurlijk!

ADRIAAN: Wat, met nog een hond? Als u een heel nest van honden heeft, zegt u dat dan meteen, ik ben op alles voorbereid.

HELENE: Flossie is gewoon een rafelig stuk touw.

THEODORA: Daar kan hij altijd zo blij en gelukkig mee spelen, hè, Snotje?

HELENE: En we moeten vooral zijn runderbout niet vergeten, die moet er ook op.

THEODORA: O tja, en dan nog zijn babysokjes natuurlijk. Die heb ik nog voor hem gebreid, want hij had zo'n last van koude voetjes.

HELENE: En wat dacht je van zijn halsbandje? Dat schattige ding met dat muziekje?

THEODORA: Het speelt altijd 'De pa-aden op, de la-anen in' als wij met hem wandelen. Dat is ongeveer alles, hè, Hèlèntje?

HELENE: Ik geloof het wel, moeder. Dat poepvangertje van hem lijkt me niet zo geschikt. Alleen als er nog plaats over is, dan zou dat nog kunnen.

ADRIAAN: Nou, dat is een hele lijst, ik hoop dat alles er nog op kan. U moet me wel die spullen komen brengen. Nou, laten we eens proberen hoe dat zal gaan met uw hond. Als u hem daar eens neer wilt zetten, dan zal ik eens kijken wat er van te maken valt. *(Adriaan wijst naar de zitbank. Hij doet de lamp aan, neemt een stuk papier en klemt dit vast aan een tekenbord. Naar believen kan hij dit bord op de schildersezal zetten. De bank is bespoten met een anti-hondenmiddel. De hitte van de lamp en de geur van het anti-hondenmiddel zullen de hond verjagen, zodra hij los wordt gelaten. En nu begint de chaos: De hond moet gevangen worden en nog niemand weet waar en hoe. Dit alles met geïmproviseerde kreten. Het publiek moet de indruk krijgen dat alles per ongeluk gebeurt. Mocht de regie vinden, dat hier te veel risico's aan verbonden zijn, dan kan men deze improvisatie weglaten en gewoon doorgaan met de tekst)* Ik zie het al. Onmogelijk. Dat beest blijft nooit stilzitten. Het is beter dat u diverse foto's van uw hond laat maken en voordat ik met schilderen kan beginnen, moeten er zeker nog een twintigtal schetsen van hem gemaakt worden. Ik moet als het ware zijn ziel doorgronden, als u begrijpt wat ik bedoel.

THEODORA: Ja, ik geloof wel dat we het begrijpen. We zullen alles doen

wat u wenst. U hoort nog van ons. Kom, H elene, we moeten maar eens opstappen. Het was me een waar genoegen, meneer Groen, en ook nog bedankt voor het glaasje water. Dag, meneer Groen, tot spoedig zal ik maar zeggen.

ADRIAAN: Dag, mevrouw van Rozenbottel. Het was me een waar genoegen.

HELENE: Dag, meneer Groen. We zullen gauw ons Snotje laten fotograferen. Tot spoedig.

ADRIAAN: Dag, juffrouw van Rozenbottel. Uw komst heb ik zeer op prijs gesteld.

THEODORA: A propos, over prijs gesproken. Daarover worden we het wel eens. Daar hoeft u zich geen zorgen over te maken. Tot ziens.

ADRIAAN: Tot ziens, dames! (*dames af*) Oooo, dat is me nog nooit gebeurd. In mijn hele loopbaan is mij dat nog nooit overkomen. Ik moet snot schilderen. Ang elica!!! Je man schildert snot! Glinsterend gekwijn uit de bek van een hond, druipend, slijmerig vocht, afzichtelijk speeksel, draderig, kleverig, rochelend snot!!! En dat alles in transparant geel!! (*staat voor de toog te schreeuwen tegen de nog onzichtbare Ang elica*) Ang elica, hoor je me? Glinsterend snot in transparant geel!!!

ANGELICA: (*zij is ongeveer 50 jaar. Een heel knappe vrouw. Het haar zit slordig, ze is kennelijk met de huishouding bezig*) Wat sta je daar te schreeuwen, Adriaan. je ziet toch dat ik bezig ben. Wat is er nu weer, met wie was je daar aan het praten?

ADRIAAN: Ik ben een zenuwzinking nabij, Ang elica. In mijn hele loopbaan is me dat nog niet gebeurd. Ben ik zo diep gezonken? Verdien ik zo weinig respect, dat men mij aanziet voor een snotschilder?

ANGELICA: Wat zeg je me nu toch allemaal? Jij, een snotschilder?

ADRIAAN: Ja, een snotschilder, daar word ik voor aangezien; een snotschilder die babykousjes schildert!

ANGELICA: Adriaan, je bent een tikje overspannen.

ADRIAAN: Was dat maar waar. Heb je ooit gehoord van halsbandjes met een melodietje van "De pa-aden op, de la-a-anen in!" Ken je dat?

ANGELICA: Wat leuk!

ADRIAAN: Wat leuk? Wat leuk, zeg je? En wat zeg je van runderbouten en flossies?

ANGELICA: Flossies? Jou kennende is dat iets schunnigs.

ADRIAAN: Was dat maar waar. Flossie is een stuk uitgerafeld touw, dat een roofdier tussen zijn kiezen krijgt, om zijn primaire behoefte aan te moedigen, zijn prooi te verscheuren. In een later stadium worden het runderbouten en tennisballen.

ANGELICA: Adriaan, rustig, rustig maar. Je bent, op zijn zachtst gezegd,

wat zenuwachtig. Vertel je lieve vrouw nu eens heel rustig waarom je daarnet zo stond te schreeuwen.

ADRIAAN: Angélica, ik moet een klein monster van een hond, die naar de naam Snotje luistert, schilderen.

ANGELICA: Nou, en?

ADRIAAN: Snotje kwijlt bij het zien van een koekje.

ANGELICA: Dat doen de meeste honden.

ADRIAAN: Kun je je dat dan niet voorstellen? Zijn speekselklieren treden dusdanig in werking, dat lange slierten van geelachtig glinsterend slijm langzaam uit de hoeken van zijn stinkende bek naar buiten komen, om dan in steeds dunner wordende draden de grond te bereiken om aldaar een glibberige massa te vormen. En dat, Angélica, dat glibberige vocht fonkelt in het licht van de rode avondzon! Dat moet ik schilderen!

ANGELICA: Met de hond of zonder de hond?

ADRIAAN: Met de hond. Angélica, waaraan heb ik dat verdiend? Is de kloof tussen mij en het brede publiek al zo groot geworden, dat men mij een opdracht toeschuift om een draak van een monster te gaan schilderen met een kwijlende bek? Ben ik dan over het hoogtepunt van mijn creativiteit heen? Ben ik terechtgekomen in de poel van middelmatigheid? Ben ik seniel geworden zodat ik nu, bij gebrek aan beter, hondjes van foto's moet gaan schilderen? Angélica, zeg eens wat!

ANGELICA: Ik heb wel eens gehoord dat als schilders gek worden, zij hun toevlucht zoeken in breedsprakigheid om hun onvermogen te camoufleren. Dus, om maar een poging te wagen, naar de essentie van je verhaal te gissen: je hebt van iemand een opdracht gekregen en je bent er niet gelukkig mee.

ADRIAAN: Niet gelukkig? Niet gelukkig is een eufemisme voor de diepe, troosteloze en smartelijke mentale crisis, waarin ik me nu bevind.

ANGELICA: Ik heb met je te doen. Ik begin me zorgen over je te maken.

ADRIAAN: Het is een belediging, die me in alle onschuld is aangedaan! Ik, Adriaan Groen, in alle deemoed, moet een vervloekte hond schilderen met zijn runderbout, zijn tennisballetje en zijn uitgerafelde flossie!

ANGELICA: *(begint zich kwaad te maken)* En dat moet jij allemaal schilderen? Nou en! Je doet wel heel erg dramatisch, moet ik zeggen. Als iemand dat nou graag wil, wie ben jij dan om je zo laatdunkend erover uit te laten. Onze lieve Heer soms? Komt je creatieve denkvermogen in de war? Wordt misschien je hogere inspiratie tenietgedaan? Wordt je ideale lijnvoering in de war geschopt? Gaan je emoties naar de bliksem bij zo'n prozaïsch onderwerp? Iemand wil dat nu eenmaal

graag zo hebben, dus schilder het zo! Punt uit!

ADRIAAN: Heb ik daarvoor een opleiding gehad? Heb ik daarvoor jarenlang moeten knokken om een beetje waardering? En nu..en nu? Een akelige keffer moet met mijn verf op mijn doek vereeuwigd worden. Ik verdom het, die kitsch laat ik aan anderen over!

ANGELICA: Je hebt ja gezegd!

ADRIAAN: Ik heb geen ja gezegd!

ANGELICA: Je hebt niet nee gezegd?

ADRIAAN: Ik heb niet nee gezegd.

ANGELICA: Dan heb je ja gezegd. Niet nee is ja!

ADRIAAN: Angélica, luister naar me. Ik word gek. Ik schaam me voor zo'n doek, hoor je me? Mijn naam staat er op. Ik ben gebrandmerkt. Op straat zullen de mensen me nastaren en zeggen: Heb je dat schilderij gezien met die hond met runderbout en babysokjes? Dat heeft die daar geschilderd. Nee, 't is niet waar, zeg! Heeft hij dat heus geschilderd? Nee, je neemt me in de maling. Die waanzin heeft die kluns geschilderd? Dat is toch geen kunstschilder, dat is een cultuurbarbaar! Een huisschilder zou zich daar nog voor schamen!

ANGELICA: Ik vind dat je overdrijft. Dan had je de opdracht moeten weigeren.

ADRIAAN: Ik was gewoon de kluts kwijt. Ik liet me gewoon overdonderen. In een moment van uiterste uitputting, na de laatste hand te hebben gelegd aan mijn doek "Hemel en Aarde in Violet", bood ik, ik geef het ruitelijk toe, te weinig weerstand.

ANGELICA: Je was natuurlijk in gedachten verzonken en verstrooid.

ADRIAAN: Verroest, hoe wist je dat?

ANGELICA: Ach, na zoveel jaren huwelijk ken je elkaar al een beetje, vind je niet?

ADRIAAN: Oververmoeid maar voldaan liet ik al mijmerend mijn blikken nog eens dwalen over alle kleuren, met uiterste zorg aangebracht, speurend naar een mogelijke dissonant, die ik gelukkig niet vond. Toen ging de bel. Of was het misschien toch de zucht naar het materiële dat mijn zwakke weerstand vernietigde?

ANGELICA: Ik zou het niet weten. Wie waren het eigenlijk, met wie je sprak?

ADRIAAN: Een dame, genaamd Theodora van Rozenbottel met haar dochter Hélene en een hondje.

ANGELICA: En die wilden dat jij dat hondje zou schilderen?

ADRIAAN: Ja. Ze wilden een schilderij als herinnering aan dat hondje. Dat beest zou aan een darmziekte moeten bezwijken.

ANGELICA: En dat bracht jou tot een zenuwinzinking? Twee vrouwen die van dieren houden en die gehecht zijn aan hun hond, dat vind jij

maar belachelijk?

ADRIAAN: Ik vind dat helemaal niet belachelijk, dat ze van een hond houden. Dat heb je me niet horen zeggen. Ik heb gewoon geen zin die hond te schilderen en dus heb ik ze gezegd dat ze maar naar een fotograaf moeten gaan om die hond te vereeuwigen.

ANGELICA: Maar ze wilden nou persé een schilderij en dan blaas jij zo hoog van de toren over jouw edele kunst en vakmanschap.

ADRIAAN: Dat heb ik nooit gedaan.

ANGELICA: Dat heb je wel gedaan! Jij bent een arrogante ijdelruit, die met grote woorden schermt, zoals inspiratie, de kunstzinnigheid van de compositie en kletst over kleurgevoel en lijnvoering!

ADRIAAN: (*woedend*) Nou word je wel beledigend en dat voor een armzalig nagelvijsstertje aan een typemachine, die bij haar baas onder de lakens kruipt om hogerop te komen!

ANGELICA: Dat is gemeen om dat te zeggen. Dat is nog nooit gebeurd!

ADRIAAN: Maar je viel wel op Arthur, hè?

ANGELICA: Ha, ha, ha, laat me niet lachen zeg! Arthur viel op mij en ik was het, die de boot heeft afgehouden en niet hij! Alles terwille van jou! Dat kan ik anders van jou niet zeggen met je vele modellen, eerst gekleed en dan klets je zo lang over de hoge en edele kunst totdat ze uit de kleren gaan!

ADRIAAN: Een vrouwelijk naakt is het mooiste wat er is en heeft niets met sex te maken.

ANGELICA: Tijdens het schilderen misschien niet, maar daarna des te meer. Dat heb ik persoonlijk mogen ervaren.

ADRIAAN: Ik heb nog nooit wat met modellen gehad, behalve dan met jou.

ANGELICA: Daar ben ik nog niet zo zeker van. Jouw schilderijen spreken anders boekdelen.

ADRIAAN: Zonder gevoel is het onmogelijk om te schilderen, maar daar hoef je niet jaloers op te zijn. Mijn modellen komen en gaan, als schepen, die elkaar in de mist passeren.

ANGELICA: En die elkaar in de mist aanranden!

ADRIAAN: Zij verdwijnen, spoorloos, geluidloos. Ik ben je altijd trouw gebleven, Angélica. Ons huwelijk was een harmonie van kleuren en nu plotseling is de duisternis van afgunst en haat ingetreden.

ANGELICA: Ik beschuldig je van arrogantie omdat ik me zorgen maak. Ik vind dat je die opdracht moet aannemen, Adriaan, omdat je al maanden geen opdrachten hebt gekregen. En nu maken we al ruzie om geld.

ADRIAAN: Wat konden we vroeger lachen om onze fantasieën...

ANGELICA: (*dromerig. Angélica en Adriaan spelen een spelletje, waar*

de één een zin begint die de ander moet aanvullen totdat de fantasie uitgeput is) ...Om onze impulsieve dwaasheden...

ADRIAAN: *(op de bank met Angélica)* Kom, laten we ergens heen gaan.

Naar een stille, verlaten en eenzame plek...

ANGELICA: *(dromerig het spel meespelend)* Waar een beekje ruist...

ADRIAAN: Kabbelt. Een waterval ruist, maar een beekje kabbelt...

ANGELICA; Ook beekjes kunnen ruisen en hoge populieren ruisen ook...

ADRIAAN: Heel in de verte graast vreedzaam een kudde schapen...

ANGELICA: Die vrolijk blatend, al vreetzaam met een "t" grazend naar je toe komt...

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto